

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 42. Epistola Henrici Patris ad Regem Franciæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

Sæcul. XII. hunc locum dicit Otto Frisingensis: *An*
A.C. 1106. *hæc omnia jure vel injuria & perperam*
facta sint, Sententiam non præcipitamus.

Tunc vero cum Oratores Regi juve-
 ni & toti Concilio exposuissent, quan-
 tum Germaniæ Ecclesiam mala invetera-
 ta affligerent, omnes ad ferendam opem
 condixerunt, & statutum Legatos Ro-
 mam esse mittendos, viros prudentia
 præditos, qui Summi Pontificis mentem
 exquirent, quærelas congrua respon-
 sione diluerent, & in omnibus Ecclesiæ
 Salutem consulerent. Ad hanc provinciam
 obeundam delecti sunt ex Lotharingia
 Bruno Archiepiscopus Trevirensis, ex Sa-
 xonia Henricus Magdeburgensis, ex Fran-
 conia Otto Episcopus Bambergensis, ex
 Bavaria Eberhardus Eichstättensis, ex Al-
 lemanna Gebhardus Constantiensis, ex
 Burgundia Episcopus Curienfis, cum qui-
 busdam Optimatibus Laicis, qui Episco-
 pos comitarentur. Inter alia eis man-
 datum, ut, si fieri posset, Papam ad iter
 ultra alpes suscipiendum permoverent.

§. XLII.

Epistola Henrici Patris ad Regem
Franciæ.

Otto VII. Interim Henricus Pater, ad oras Rheni
 c. 12. inferioris se recipiens, Coloniae & de-
 inde Leodii utroque honoribus, qui Im-
 peratori exhiberi solebant, exceptus est.
 Que-

Querebatur, se fraudibus deceptum, & ^{Sæcul. XII.} ^{A.C. 1106.} ^{ap. Urstt.} ^{p. 396.} vi adhibita ad abdicandum Regnum compulsus fuisse, scripsitque Regi Franciæ hac de re epistolam, in qua primo querelas contra Papam, persecutionis, quam pateretur, auctorem, effundit, *quamvis sæpe, inquit, omnem obedientiam & subjectionem Sedi Apostolicæ obtulerim, ea tamen conditione, ut dignitas mea salva esset. Tanto odio in me flagrant (nempe Pontifices) ut, violata Naturæ lege, filium ad me opprimendum impulerint; quare ille contra fidem, quam mihi Domino suo ut miles meus juraverat, Regnum meum invasit, Episcopos & Abbates meos deposuit, inimicos meos adjuvit, & ad ultimum (quod maxime vellem æterno silentio premi posse) filius parentis vita insidiatus est.*

Macinationi abominandæ intentus, cum tempore Adventus Consuetudinæ, utcunque in pace, versaver, ad colloquium me vocavit, & arte simulandi a proditoribus instructus ad pedes meos procidit, veniam de præteritis deprecans, & cum lacrymis promittens, se mihi posthac in omnibus obtemperaturum esse, si modo Sacræ Sedi reconciliari vellem. Cum promptissime annuissem, dixissemque, de re tanta me cum Principibus esse deliberaturum, pollicitus est, quod me ad Festum Natalis Domini Moguntiam comitaturus, & inde

Sæcul. XII. *de suo præsidio saluum reducturus esset.*
A.C. 1106. *Hoc promisso, quod vel Gentilis violare erubesceret, securus ibam. Cum vero die Veneris ante Nativitatem Christi Bingham pervenissimus, auctus est armatorum numerus & fraus patere cæpit. Tunc autem filius ad me: Pater mi, in vicinam Arcem nobis divertendum est, quia Archiepiscopus Moguntinus in civitatem suam excommunicatos non admittet. Festum ibi, quibuscum placuerit, celebra, ego interim pro causa tua laborabo. Tumque tertium eodem Sacramento se obstrinxit, si ingrueret periculum, se ipsum pro vita mea prædem futurum.*

Verum ubi arcem intravi, captum me esse intellexi, cum tribus omnino viris ex toto comitatu mihi relictis. Ad portam excubare jussi sunt, hostium meorum atrocissimi, atque ut taceam opprobria, minas, gladios in cervicem meam exsertos, famem, sitim, illud certe nunquam obliviscar, quod Sanctissimis diebus sine omni Christiana Communionem in illo carcere fui. Nempe nec Missæ, nec ulli Officio Divino interesse licuit. Ego igitur, qui noluissem vitam Regno commutare, etiamsi idem regni mei terminus ac orbis totius esset, videns advenisse ineluctabilem necessitatem, coronam, Sceptrum, Crucem, lanceam & gladium Moguntiam misi. Tunc vero communicato consilio cum inimicis meis

Henricus IV.
abdicans.

meis filius meus Moguntia egressus, reli- Sæcul. XII.
 ctis ibidem famulis & amicis meis, quasi A.C. 1106.
 me in illam urbem magno armatorum suo-
 rum agmine deducturus esset, Ingelbei-
 mium petere me iussit, ubi eum hostium
 meorum frequentia cinctum habui. Quia
 ergo eis videbatur, tutissimum fore, si ore
 meo me Regno abdicarem, omnes mihi sum-
 mum vitæ discrimen denunciabant, nisi
 imperata facerem.

Respondi, me in eorum potestate esse,
 & nihil detrectaturum. Quærenti dein-
 de, an saltem sic in tuto posita esset vita
 mea, Apostolicæ Sedis Legatus, qui ibi-
 dem aderat, dixit, me nullo modo eripi
 posse, nisi confiterer, injuste me egisse, quod
 Hildebrandum persecutus fuisset, Guiber-
 to in ejus Sedem intruso, & omnia retra-
 ctarem, quæ olim contra S. Sedem & Ec-
 clesiam egissem. Illico in terram prostra-
 tus capî per Deum orare, ut mihi locus
 & tempus concederetur, quo vel objecta
 præsentibus omnibus Principibus dilue-
 rem, vel si damnandus viderer, pœnam,
 quamcunque injunxissent, subirem. At
 Legatus Papæ locum & diem denegavit,
 dicens, nisi totum negotium in hoc loco
 perageretur, nullam evadendi viam super-
 esse. In his angustiis cum interrogarem,
 an si omnia, quæ imperabantur, confite-
 rer, ita veniam & absolutionem consecu-
 turus essem, Legatus dixit, non esse sui ju-
 ris

Sæculum XI. *ris me absolvere; si autem vellem absolvi,*
 A. C. 1106. *Romam irem & Sacræ Sedi satisfacerem.*

Ita spoliatum Ingelheimii me relinquunt. Ubi cum aliquamdiu commoratus essem, nam filius meus mandata miserat, quibus eum ibidem expectare jubebat, fidissimi amicorum me præmonent, nisi ex eo loco effugerem, fore ut in perpetuam captivitatem raperer, vel ibidem abscissis cervicibus interficerer. Itaque dum licebat fugam arripui, & primo Coloniam, tum Leodium perveni. Te igitur per hominum fidem obtestor, ut mihi amico & propinquo tuo consulas. Quæ amicitia & sanguinis vincula etsi inter nos non consisterent, tua tamen & omnium Regum terræ interesset, ne tam nefariæ proditionis & nequitia exemplum impunitum ad posterorum memoriam transmittatur. Hen-

to. 2. *Spicil.* *ricus Imperator data etiam ad Hugonem*
 p. 391. *epist.* *Abbatem Cluniacensem ejusque totam*
 10. 12. 13. *Congregationem simili epistola prolixè*
narrat, quam perfide a filio habitus fue-
rit, modumque docet, quo ad abjicien-
dam coronam compulsus sit. In quibus-
dam tamen adjunctis hæc epistola a præ-
cedente differt. In epilogo Abbatem
rogat, ut sibi consilium suggerat, pro-
mittens, omnia se exsecuturum esse, quæ
Abbati ad eum Papæ reconciliandum fa-
cienda esse viderentur. Henricus in
hoc Abbate, qui ipsum e sacro fonte
 leva-

levaverat, fiduciam singularem posue-
rat. Sæcul. XII.
A C. 1106.

§. XLIII.

Quæ in Bello Civili secuta sint.

Verum Henrico nequicquam reclamante & proficiente, quod Papæ subjici *Abb. Urspe.* vellet, qui factionem filii sequebantur, eum omnesque fautores ipsius nihilominus pro Schismaticis habebant, quo nixi fundamento, quamprimum Imperio renunciasset, decreta in eos exsequi cœperunt. Complures Episcopi e Sedibus suis ejecti, & alii, tanquam Catholici, expulsis subrogati, quorum aliqui statim in Festis Nativitatis Domini anno millesimo centesimo quinto ordinati fuerunt. Sed necdum Catholicorum zelus hic stetit. Effossa humo Episcoporum Schismaticorum corpora ex Ecclesiis projecerunt. Atque præter alia Guiberti Antipapæ ossa ex Ecclesia Ravennatensi, ubi annis quinque quieverat, eruta sunt. Omnia, quæ egerat, invalida declarata, & omnes Clerici ab Episcopis Schismaticis ordinati, usque ad examen, cui subjiciendi erant, suspensi.

Inter hæc in Italia quidam Henrici Patris Bellidux, nomine Wernerus, Urbi Aquinati præfectus, collectis undique copiis, & non nullis Romanis magna auri vi in suas partes pertractis, effecit, ut Abbas